

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XII. De invicta Patientia donoque perseverantiæ Ven. Joannæ à Jesu
Maria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

dem sublimissimè memorata Sanctissima Trinitate coronaretur. Gaudium porro, quod inde Sponsa Christi Joanna percipiebat, exprimi sermone non valet. Dum nimirum istam Cœlorum Reginam tam immenso honore ac gloriâ coronatam, atque ad tantam Majestatem evektam vidit. Solebat Joanna dicere in ejusmodi eventibus tantum esse animæ suæ gaudium, ut inde moriendum sibi foret, si non Divino miraculo in vita conservaretur.

*Virgini
Deipara
devoti cele-
stis aliis ad
sanctitatem
perveniunt.*

*Cur Chri-
stus mori-
caput incli-
navit ratio
pulcherri-
ma.*

Largiebatur filiæ suæ Joannæ gratias ejusmodi, omnibus festis suis Purissima Virgo MARIA, unde argui facile potest, quàm benevola favensque sit DEIPARA illis, qui eam colunt ac venerantur. Quapropter ii etiam qui in hanc misericordiæ Matrem devotione feruntur brevi spatio temporis ad perfectionē sanctitatemque pertingunt. Denique uti Christus Dominus inquit, quod ipse sit via ad Patrem, ita pariter Sanctissima Virgo MARIA recta est via brevi tempore ad Christum perveniendi. Id nobis in Cruce sua Christus D. innuere voluit, cum in obitu suo, versus Matrem caput suum inclinaret, perinde atque si nobis omnibus dicere vellet. O vos filii hominum! Cupitis, (nam ego nunc morior,) viam nōsse, quæ ad me ducat? Agite, hic illa præsens adest, Manus meæ pedesque, ut cernitis, clavis trahi sunt affixi, idcirco capitis mei annutu vobis viam demonstrō. Mater mea est via. Qui hanc graditur viā, compendiosum ille iter tenet, quod omnes etiam sancti trivēre. Viam hanc pariter Ven. nostra Virgo Sor. Joanna eousque emensa est. Per

hanc Sanctimonialibus quoque incedendum est, quæ fortiore nexu devinctæ, plus aliis obstringuntur, ut sint benignissimæ amabilissimæque hujus Matris filiæ, eò quod Sanctissimo ejus Filio sint desponsæ.

CAPUT XII.

De invicta Patientia donoque perseverantia Ven. Joannæ à JESU MARIA.

Sponsus Divinus in Cantico Cantico ait Sponsa: Sicut lilium inter spinas, sic amica & Sponsa mea. Quod tantundem est ac dicere, inquit D. Bern, quod plūs illud spinis pungitur, tantò etiam magis bonus ejus odor diffunditur, & Sponsa mea quantò magis doloribus, tribulationibus, adversitatibusque infestatur, tantò etiam suavior est odor virtutum quem ex se fundit. Ex hac vitæ sanctæ historia, abundè animadverteri potest, quod Sponsus Divinus in adducto nunc typo Sponsam suam Joannam nobis ad vivum depinxerit, quippe quæ quò magis visibilibus invisibilibusque spinis infestabatur atque compungebatur, eò etiam latiùs bonus Patientiæ illius odor diffundeatur, sic ut dolorum ejus acerbitas, aliud non ageret, præterquam quod triumphatricem virtutum ejus fortitudinem longè lateque divulgaret. A marito suo Sponsa D. 40. annorū spatio nunquam non martyrizata fuit. Adhæc toto vitæ suæ decursu, veluti doloribus Inferni circumdata vixit, dum famula D. à stygiis hostibus infernales prorsus poenas perpeteretur. In hoc tamen tam vario

*Joanna li-
lūm inter
spinas &
quid hoc
sit.*

à DEO
varis ex-
ercetur
morbis
generibus.

vario ac indefinente acerbissimo luctamine, nunquam in ullam interiorum inordinationem delapsa est, aut externè etiam pusillaminis dejecto animo est effecta. Spiritus ejus Sere- nitas, nullâ unquam est procellâ tem- pestateq; turbata, omnis ad hunc im- mobilem scopulum illisa vis fluctuû evanida fractaque fuit; retrò ferri om- nes, invictæque ejus fortitudini se- se dedere cogebantur. Præter hoc et- iam Domino placuit manum suam in Sponsam suam mittere: consuevit- que Divina hæc manus haudquaquam lenis esse ac lanca, cum ei fortè pro- positum est amicos suos probare, uti apparet in patiente Jobo. Job cap. 2. Dum etenim stygius hostis istum san- ctum virum primâ aggressionem deji- cere nequit, petit ut DEUS ipse ma- num suam extendat, bonique Jobi os- sa & carnes tangat. Igitur electam istam Sponsam suam Joannam Divi- na Majestas diversi generis infirmita- tibus acerbissimisque doloribus ve- lut aurum in fornace decoxit, pro- bavit, ac depuravit. Sexto ante obi- tum suum anno ancilla hæc D. aded atrocibus, dolorosis, fatalibusque ac- cidentibus visitata fuit, ut sine pecu- liari auxilio DEI, humanum corpus nihil ejuscemodi ullo pacto perferre posset. Invaserat primò eam repen- tē enorme frigus, ita ut penè diriguisset frigore videretur. Hoc sequebatur tantus calor, ut viva in tali incendio propemodum cremaretur, atque ita perpetuâ vicissitudine caloris ac fri- goris Virginis patientissimæ corpus noctu diuque usque aded emedulla- batur & immutabatur, ut foris qui- dem totum attrum tetrumque, intus

verò ossibus extra compages dimotis dissolutum esset; ex quo sequebatur, quòd Conforores ejus longè exaudi- re possent Joannæ ossa crepare aded, veluti si vi magnâ mutuo collideren- tur. Totum etiam illius corpus pene- trabant enormes, miræ, peregrinæ, exoticæque ægritudines, ut impossi- bile sit eas non solum percensere, sed vel animo comprehendere. Quere- batur nunc tota ars Medica, insolita- rum istarum infirmitatum intuitu, de sua scientia, cujus jam fidere legibus, regulis, ac aphorismis non auderet, neque ullam in tot tamque variis vo- luminum præceptis, doctrinis atque institutis reperiebat satisfactionem, eratque aded ars accusatrix suorum auctorum ac præceptorum. Quando- quidem ergo dolorum istorum infir- mitatumque causæ nullâ valerent ag- nosci ratione, adducebant Doctores Medici excusationes apud Sacras Vir- gines dicebantque: Ægritudines istæ supra nostram sunt scientiam; ab al- tiore illæ causa ac origine proveniunt. DEUS, qui hæc ita ordinavit, etiam meliorare omnia atque sanare po- test. Atque ita nullo humano remedio valebant Sor. Joannæ opitulari; sed compassionem duntaxat ingentem habebant cum doloribus ejus. Cujus rei nobis paradigma ob oculos po- nunt Angeli in amicis patientis Jobi, cujus quidem afflictionibus illi testi- monium dare poterant, at nullum af- ferre remedium.

Spectabant ergo Sanctimoniales quàm ægrè anhelitum duceret Ma- ter sua Joanna, intuebantur ejus de- liquia, angores ejus atque ærumnas, omninoque nec sanè abs re, opina-
bantur,

Quos nec
nosset Me-
dici, nec iis
mederi pos-
sent.

bantur, cum fatalibus ejusmodi symptomatis ac doloribus, naturali modo, vitam consistere non posse. Quamobrem Antistita Cœnobii cum Patre spirituali Joannæ præcipiunt, uti Dominum precetur, quò eam juxta Divinum suum beneplacitum pro hac vice in vita conservet, quandoquidem id Superiorum opinione servitio ejus magis conducibile sit futurum. Morem præcipientibus gessit humilis filia Joanna, oravitque Dominum, ut jussa fuerat. Porro Majestas ejus respondit. Filia mea, perquam grata mihi tua est obedientia, advenioque nunc, ut vitam tibi prorogem, hanc tamen conditione, ut plus adhuc patiāre, quam hactenus es perpessa; ideoque vide sis, an tali cum vectigali vivere tibi placeat. Domine, respondit famula ejus, id solū ego volo, quod est tuæ voluntatis, precorque ut in omnibus ac per omnia Sanctissima tua voluntas impleatur. Ab eo tempore, toto vitæ ejus residuo, per 6. integros annos, omnibus horis in hoc bene aptato concordique instrumento, dolorum chordas magis semper magisque intendebat Dominus, ita ut dilectissimæ suæ Sponsæ supplicia, posthac ingenti furore ac rabie in eam saevierint, erantque simul earum afflictionum operationes communi naturæ cursui usque adeò contrariæ, ut eam patientia nutrire, mala sustentarent, dolores vitam ei adderent. Tristes hi prodromi, sunt quidem alioqui propria mortis instrumenta, quæ illam aut secum adducunt, aut ad minus accelerant; nunc verò erant apud Sor. Joannam officii sui immemores,

aut saltem aliā vi maiore impediti atque ita mutati, ut pro eo quòd mortem accelerare deberent, è contrario Sponsam Christi efficerent robustiorem. Erant quidem externā specie infirmitatum instrumenta, sed revera erant medicinæ salutis, conferebantque vitæ Sor. Joannæ novum robur ac vivacitatem, cum aliās mortem secum afferre debuissent. Taliter ergo ratione prodibat Ancilla Christi, parte unā vivens, alterā verò propè mortua. Neque unquam vel momento uno persona ejus desiderabatur in Choro, ullove puncto dolorum suorum exercitiorum, ita ut ingens quoddam esset in ea videre portentum, qualiter scilicet vivum istud mortis simulacrum, in quo nihil esset nisi pellis & ossa, irrequieto labore occuparetur. Tam grave istum cruciatum aliā peracerbi sensus mortificatione cumulavit DEUS, nimirum cœcitate, tametsi ipsa Sor. Joanna plurimum huc contulerit, dum jam acerbissimam Passionem Sponsi sui, modò Orbis terrarum peccata defleret, atque ita ardens amatrix ac Sponsa Christi tam copiosas, tam calidas, ac propemodum igneas profundeabat lacrymas, ut in modum ignis ardentes illi oculos efficerent. Adhæc erant illi cruentæ quoque scaturigines, multique non absque ingenti stupore hunc oculorum ejus spectarent sanguinem: atque hinc cœcitas originem traxit, licet illa jacturam istam corporalis visus lucrum reputaret, uti etiam revera Religiosis hominibus cœcitas lucrum est, eò quòd tantò magis Divinas res

Prodigium
Patientia
est Joannæ

Cœcitas
Religiosis
est lucrum

con-

Christus
D. in vita
conservat
Joannam
ut plus pa-
tiatur.

contemplantur, quò terrenas minùs
conspiciunt. Præterea sic mundus
nunc est constitutus, ut cæcitas
magnæ felicitatis divinæque bene-
dictionis loco sit habenda, ne videatur
quod in mundo est. In omni ea
calamitate solùm id Ancillæ Christi
grave accidebat, quòd opinione suâ,
suis esset Confororibus valde molesta
& gravis, quia illas jam porrectione
manûs, modò hinc inde deductione,
atq; aliâs in ejusmodi necessitatibus
opem manumque commodare o-
porrebat. Quamobrem orabat illa
quidem DEUM, ut semper esset quod
pateretur, idque forti perferret ani-
mo, perebat tamen & ultra, vellet il-
lius Majestas juxta beneplacitum su-
um ita rem disponere, uti ejus causâ
Consodales suæ ne in minimo impe-
direntur, aut gravamine aliquo mole-
starentur. Ad hæc respondit D. in se-
quentem modum: sponsa mea, sem-
per à me Crucem expetiisti, ego quo-
que semper eam tibi sum largitus, eò
quòd in tolerantia tua summè mihi
complaceam. Quod nunc pateris
summè mihi est gratum, ceditque
ad majorem tuum profectum. A-
more igitur mei excitare ad patien-
dum: ego quippe certiore te facio,
quòd si nunc ego manum meam à
te dimoveam, super mundum illam
sim extensurus. Tui unius gratiâ
Orbi ego veniam tribuo, ejusque
mala tolero, dum etenim cerno
quemadmodum tu ingenti Chari-
tate tua mala toleras, ego præ gau-
dio, quantum laceffar ab aliis obli-
viscor. Ad hæc suavissima verba re-
spondit Iobanna: sponse mi, fiducia
quâ in te habeo præstare volo, quod

jubes. Et ego, sponsa mea, respon-
det sponsus, præstabo summâ vo-
luntate, quod à me petiisti. Qui fide-
lis est semper D. etiam opere, quod
pollicitus fuerat, implevit, Ancilla-
que ejus etiam cum divino auxilio,
quod suum erat agebat. Perferebat
illa summâ Charitate atque confor-
mitate adversa omnia, Dominusque
sponsam suam ita confortabat, ut
cum gravi torprementum malorum
pondere, omnia sua tamen rite exe-
qui posset, veluti si nullo gravata es-
set.

Juxta indefinentes hæc perpetu-
asque gratias, plurimis aliis beneficiis
benevolentiam ei suam demonstrabat
DEUS. Ordinârat ille, ut nullo non
die à sanctis inviseretur, alii hac adve-
niebant die, alii aliâ. Ad hæc advola-
bant Angeli DEI ad sponsam Domi-
ni sui Cœlesti Musicâ exhilarandam.
Adveniebat similiter & Gloriosa Dei-
para ad recreandam filiam suam, at-
que ad patiendum animandam. Imò
ipse Dominus ei aderat, & quidem
amoretanto talique humanitate atq;
comitate, uti suismet manibus excipe-
ret ancillæ suæ sanguinem, qui ex ejus
corpore profluebat, mundabat quo-
que vulnera ejus, tergebat oculos, so-
latiumque ei præstabat, uberrime ac
supereffluentissimæ benevolentiæ sua-
vitatisque sermonibus. Conquereba-
tur non parvo eum dolore sponsa in
Cantico Cantic. quòd in suo studiosè
instrato apparatoque delizioso ac
molli lectulo, amantissimum spon-
sum suum haud quaquam repererit,
cujus decora venustaque species i-
temque odoris fragrantia cum amœ-
no ac eximie consito arte comparari

*Sancti ea
patientem
singulis di-
ebus in vi-
sunt, An-
geli Musicâ
recreant, B.
V. M. sola-
tur, Chri-
stus D. con-
fortat, ei-
us ubi visa-
des.*

optimè potest. Tanti sensus istæ quar-
rimoniæ longè aberant à nostra felici
Joanna, liquidem non in lectulo ejus-
modi, qui è subere constabat, verùm
etiam in Cella, in Choro & ubivis
denique locorum, Sponsus divinus
præfens aderat sponsæ suæ. Tali ergo
assistentiâ, quæ ab ejus latere nun-
quam divellebatur, erat illi Crux non
solum lenis atque levis, sed bonum e-
tiam in patiendò percipiebat odorem.
Dicebant illi, quâdam vice ex Moni-
alibus quædam; Mater, patienti tibi
cum primis est necessaria. Joanna ve-
rò magna eis tranquillitate mansue-
tutineque respondit: Etsi ego impa-
tiens esse vellem, nullâ tamen impa-
tientiâ moveri possem, quando om-
ne quod faciendum est factum video.
DEUS agit omnia, ego nihil. Aliæ
ajebant illi: Ora, Mater DEUM, ut à
gam quavibus istis depressuris eripiat.
Quibus itidem sponsa D. pari tran-
quillitate ac patientiâ respondit. Cur
id petam? Quare à DEO meo postu-
lem, ut meas mihi pressuras leniat,
cum ille cum hisce omnibus difficul-
tatibus etiam vires donet ad perfe-
rendum omnia? Accommodè hic ad
propositum nostrum servit Camera-
rij Hieroglyphicum, quod ad sequen-
tem nobis modum exhibet. In montis
excelsi cacumine stat picta Myrrhæ
arbor, à procellis atque turbinibus
undique agitata & impugnata, um-
bilicus trunci arboris ejus, hoc lem-
mate inscriptus visitur, Quò à turbi-
„ nibus magis ex igitur, tanto sum fer-
„ tior. Quia videlicet frondes ar-
boris Myrrhæ aculeis undique obar-
mantur. Quando igitur procellæ ac
venti eam infestant, hucque atque il-

luc ramos ejus impellunt, tunc illa suis
laceratur scinditurque aculeis, perque
has scissuras ac vulnera, mirè fragrans
ille succus guttatim stillat. Symbo-
lum atque simulachrum sponsæ sac-
tæ ante oculos nobis exhibet Spiri-
tus, Saitque inter alia *Ecclesiæ* 24. Esse
illam quali Myrrham electam, quæ
suavissimum halet odorem. Observa-
re nunc lubeat formam divinæ spon-
sæ Joannæ, videbimusque continuò,
effigiem illius factam optimè atque
expressam. Fuit illa revera egregia Ar-
bor Myrrhæ, quæ quamplurimis di-
versisque procellis turbinibusque gra-
vissimarum infirmitatum, infestata
& exagitata, acutissimisque acerbissi-
morum dolorum aculeis undique hi-
hians ac laucia, succum sanctitatis o-
doratifissimum, perfectionisque fra-
grantiam ex se diffudit.

Mirum id fortasse cuipiam videri
posset; qui verò adhuc majora videre
cupit miracula, ei complaceat velim,
diuturnum tempus cruenti atque in-
defessæ ejus certaminis per 86. cum
dimidio, vitæ illius annos perpende-
re. Vix primo teneræ ætatis ejus flori-
rationis aurora illuxerat, & tanquam
gigas maximâ constantiâ directam
virtutis viam adeò cautè ac feliciter
calcavit, ut famula D. toto vitæ suæ
decurfu baptismalem innocentiam
nunquam perdiderit; sed puritatem
animæ, ac perfectam integramque ex
asse Virginitatem corporis sui conser-
vârit. In hoc prælongo itinere, in per-
petuo præsentissimi semper hostis
conspectu, nunquam illa vel unum
pedè retrocessit, sed semper iter pro-
movit, per quod non terrenam ali-
quam, sed Cœlestem adeptæ est coro-
nam

Joannæ
Patientiæ
sua quæ
myrrhæ
lecta de
suavitate
odori.

nam, quoniam in perpetuo multivarioque conflictu isto firma, constans, atque insuperabilis ejus Patientia nunquam non victrix evasit, & quidem ita, ut tanto vitæ longævæ tractu, decrepitâ gravique plus quàm 6. annorum senectute, fidelis ancilla D. quominus eum inferentibus sese indefinenter calamitatibus fortiter decertaret, semperque ad majorem tenderet perfectionem, ne punctum junum cesserit. Quid non potest gratia, quæ imbellem imbecilemque naturam sic roborat! Dicebat ei sæpe numero DEUS, ut pro sua persona minimè metuat, quantumcunque etiam propugnaculum fortitudinis ejus hostis assiliat ac oppugnet; cætera inter munera dono etiam Perseve-

rantia se illam exornasse. Virtus hæc est Corona Constantia, per quam et- *Joanna ha-*
iam nostra inconstantia denuò ani- *buit donum*
matur. Quantum itaque qualiterve *perseveran-*
dictâ sæpe Virtute Joanna fuerit con- *tia.*
firmata, è tota vitæ illius serie facile cognoscitur, peculiariter tamen ex felici ejus decessu ultimæque vitæ linea, in qua frequenter hæc verba repetit. Doleo sanè, quod moriar, non quidem ob angores pœnasque mortis, sed quòd mihi nunc patiendi tempus desinat. Verbo ut absolvam, sponsa Christi Joanna in gratia DEI perseveravit usque in finem. Atque hic etiam finem suum liber præsens accipiet, & sequens de felici ejus è corpore transitu initium sumet.

LIBRI QUINTI FINIS.

LIBER